

Trâmbițe, făclii, ulcioare

14 februarie 2004

Gili Cârstea

Un apel către cei 300 de anonimi care așteaptă ziua bătăliei finale contra "întunericului acestui veac"

În ultimii ani, tot mai mulți administratori adventiști au luat hotărârea istorică de a da mâna cu celelalte biserici ale lumii creștine spre idealul glorios de a duce evanghelia în toată lumea „cu o singură voce.” Mirajul acestui gen de unitate a prins pe cei mai mulți dintre profesorii de la seminariile noastre, locul de formare al conducătorilor de mâine ai bisericii. Ei au decis că nu este important ce fel de credințe mărturisesc ceilalți, atâta timp cât scopul lor declarat este evanghelizarea lumii și predicarea lui Hristos.

Pentru realizarea acestui țel măreț, mai marii noștri aleargă fără nici o mustrare de conștiință în „Asiria și în Egipt” după ajutor, astfel ca neînțelegerile și contradicțiile teologice, o barieră neplăcută în calea câștigării lumii la Hristos, să fie clarificate și înlăturate cât mai repede. Dacă datorită acestor alianțe bisericele noastre se vor umple de convertiți, cum spune secretarul Uniunii franceze, cu atât mai bine.

Noi credem că toate aceste mișcări moderne au fost posibile datorită confuziei totale cu privire la originea și misiunea acestei biserici, despre care noi spuneam – cel puțin până nu de mult – că este Rămășița lui Dumnezeu.

O solie și nașterea unei biserici

În istoria zbuciumată dintre adevăr și eroare de pe această planetă, polarizările s-au produs mereu după același tipar. Ori de câte ori o biserică a apostaziat, a părăsit standardele și credințele declarate, din mijlocul ei s-a ridicat o mișcare de protest, oameni care au condamnat abuzurile și depărtările de la adevăr. Ei nu s-au gândit nicidecum să formeze o altă biserică. Ei voiau doar să aducă reînviere și reformă în poporul lui Dumnezeu. Exemplul reformațiunii

protestante este cel mai cunoscut. Luther nu a avut nici o intenție să dea naștere unei alte biserici. El spera ca lumina adevărului pe care a găsit-o în Scripturi să producă o avalanșă de schimbări la nivelul învățaturii și practicii bisericii lui Hristos, Mireasa. Dar lucrurile nu s-au întâmplat așa. Condamnat și somat să repudieze conceptele noi și eretice pe care le susținea, Luther a fost forțat de propria conștiință să rămână de partea adevărului, decât să primească binecuvântarea bisericii prin compromis. Prigoana care s-a abătut asupra lui a dus la apariția protestantismului.

Cu biserica noastră lucrurile stau complet diferit. Pionierii noștri nu au apărut ca o mișcare de protest față de nelegiuirea și abuzul bisericilor din care făceau parte. Mișcarea milerită a fost declanșată de o pătrundere epocală în misterul profeției din Daniel 8.14. Evenimente cerești importante aveau loc, biserica trebuia informată, iar omenirea trebuia avertizată că a intrat în perioada evenimentelor finale ale istoriei ei. Pe scurt, o solie de maximă importanță venită din cer a produs o mișcare mondială cu o misiune unică: Dumnezeu este gata să curețe și să pregătească un popor pentru nunta Mielului, eveniment care va demasca erorile și complotul planetar pus la cale de stăpânitorul acestei lumi.

Astfel a apărut această mișcare de avertizare, un popor născut în sanctuarul din Daniel 8,14 și chemat să lumineze pământul cu slava lui Dumnezeu. Pentru o asemenea solie, ei trebuiau să rămână deasupra scopurilor, metodelor și practicilor lumii. Pentru înfrângerea „duhurilor răutății” din locurile cerești, stăpânitorii care fac politica acestei planete, ei nu trebuiau să alerge după ajutor nici în Asiria, nici în Egipt, ca o „turturică proastă” (Osea 7,11). Dumnezeu era singurul lor aliat, singurul lor apărător și sprijin.

Astăzi împlinirea acestei misiuni este sfidată, batjocorită și chiar combătută. Ni s-a oferit o cale mai plăcută și lipsită de pericole, iar noi am acceptat această variantă ieftină. Ne aliem chiar cu cei pe care trebuia să-i avertizăm despre uneltirile Babilonului. Ni se pare eficientă calea acestei lumi de a obține rezultate prin consultări, negocieri, politică, diplomație și compromis, amenințare și violență.

Există în Scriptură o pagină de istorie care lămurește destul de clar maniera prin care o mișcare ridicată de Dumnezeu trebuie să-și ducă misiunea la îndeplinire. Să aruncăm o scurtă privire.

Altarul și „parul”

Poporul lui Dumnezeu se află în zile de criză. Vecinii madianiți au devenit stăpâni peste țară și mâna lor „a fost puternică împotriva lui Israel.”[1] Ca să scape, poporul care trebuia să fie “capul” ajunsese acum să se ascundă “în văgăunile munților, în peșteri și pe stânci întărite.” La strigătul lor, Domnul le reamintește că situația prezentă este cauzată de închinarea lor în fața dumnezeului

amoriților. În dragostea Sa iertătoare, Dumnezeu cheamă pe Ghedeon la realitate. Prima lucrare urgentă și obligatorie a fost recunoașterea faptului că altarul lui Baal devenise locul de închinare al lui Israel. Fără demolarea acestuia nici nu putea fi vorba de eliberare.

Cu riscul de a-și pune în cap toată casa tatălui său, el primește provocarea: “Dărâmă altarul lui Baal, care este al tatălui tău, și taie parul închinat Astartei, care este deasupra.” Deși operațiunea a fost făcută noaptea, de frică, reacțiile au fost cât se poate de violente. Membrii comunității au venit furioși la sediul conferinței să ceară excluderea imediată a fiului “lunatic.” Tatăl lui Ghedeon, da, era și el un închinător la Baal, dar în momente de criză s-a dovedit a fi un adventist demn și informat: “Oare datoria voastră este să apărați pe Baal? Voi trebuie să-i veniți în ajutor? Oricine va lua apărarea lui Baal, să moară până dimineață. Dacă Baal este un Dumnezeu, să-și apere el pricina, fiindcă i-au dărâmat altarul.” De aici vă rog să-mi permiteți să continui povestirea în varianta ei modernă.

Comitetul a luat în dezbatere chestiunea și, după multe ore de discuții aprinse, au decis că băiatul a fost mult prea obraznic, a sfidat conducerea, a afectat serios locul de închinare și a disprețuit poziția clară a doctrinei. Ghedeon a fost izgonit din cetate. Altarul a fost refăcut, iar stâlpul cu pricina a fost așezat la locul lui pe altar. [2]

Frații au ales o comisie de dialog și înțelegere care să poarte tratative cu Madian în vederea unei colaborări fructuoase și benefice ambelor părți în conflict. Motivațiile acestei hotărâri au fost următoarele: Nu ne închinăm toți aceluiaș Dumnezeu? Nu urmărim toți binele societății și prosperitatea națiunilor? Decât să fim în război, nu ar fi mai bine pentru toți să fim aliați? Haide, frate Madian, dă mâna încoace. Haide să semnăm carta și să oferim pacea popoarelor noastre. Zis și făcut. Negocierile au început, compromisurile au fost acceptate, iar Israel a trăit de atunci în pace trainică, “viață abundentă” și prosperă ani mulți și fericiți.

Slavă Domnului că atunci lucrurile nu s-au petrecut așa. Iar ele au fost scrise pentru învățătura noastră.

Trâmbițe, făclii, ulcioare

Baal nu era totuși așa de surd precum și-a închipuit tatăl lui Ghedeon. Furios că i s-a dărâmat altarul, el ridică o armată “ca lăcustele,” ca nisipul mării, împotriva rebelilor din Israel, o federație ecumenică cum nu mai văzuse lumea. Aberația din Israel trebuia stârpită imediat.

Înainte de a avea curajul să se confrunte cu lumea unită, Ghedeon avea nevoie disperată de o cunoaștere sigură a Celui care îl chemase la luptă, iar episodul cu lâna este exact aceasta, o cunoaștere personală a caracterului și metodelor lui Dumnezeu. Era necesitatea clarificării acuzației de veacuri că “Israel

nu Mă cunoaște.” Și prietenul nostru mai avea o problemă serioasă, care a fost corectată din mers. El credea că numărul mare aduce biruința. Era și el obsedat de alianțe, număr, putere și influență. A dat alarma de război în toate triburile. Dar a învățat repede ceea ce era de învățat. Pe acest gen de front, lupta nu se duce “nici prin putere, nici prin tărie.” Treizeci de mii erau prea mulți. Au plecat fricoșii, douăzeci de mii, dar tot erau prea mulți. La următoarea selecție, au mai plecat acasă nouă mii șapte sute, care erau cu gândul la mall și la cupa Davis.

Sunt sigur că cei trei sute de oameni se întrebau ce fel de război poate fi acesta. Echipamentul de luptă era straniu: O trâmbiță, o oală de lut și o făclie. Doar atât împotriva profesioniștilor războiului? Doar atât. Au înconjurat tabăra dușmană la miezul nopții, au spart ulcioarele de lut în care păstrasera făcliile aprinse, apoi au sunat din trâmbiță. Restul este cunoscut.

Această pagină de istorie este încă un model pentru Biserica Rămășiței în lupta ei seculară împotriva “duhurilor răutății” din locurile cerești. Este modelul divin de bătălie pe care biserica ar fi trebuit să-l cunoască. Numai că astăzi noi nu mai avem încredere în acest fel de proiect strategic. Noi căutăm alianțe, facem compromisuri și publicăm volume stufoase spre a demonstra că suntem compatibili cu creștinismul de bază. Adică nu mai suntem “lunatici,” cum ne cataloga un supraveghetor evanghelic din secolul trecut.

Deși suntem singurii care avem și făclia, și trâmbița, și ulcioarele, ceea ce vedem că se întâmplă astăzi este o clară abandonare a acestei metode. Acest popor a fost făcut depozitarul adevărului prezent cu privire la marea controversă și la iminenta revenire a lui Hristos. Apoi, avem misiunea prin naștere să ne ridicăm glasul ca o trâmbiță, spre a vesti monstruoasa conspirație pentru alungarea lui Hristos de pe pământ și substituirea Lui cu prințul întunericului.

Acesta este planul strategic pentru misiunea poporului nostru. Dar el nu este acceptat. Și nu este nici măcar ignorat. Este combătut pe față și considerat absurd și nepotrivit pentru secolul nostru luminat. Ni se spune că o asemenea atitudine sectară față de lume nu este potrivită cu dragostea descrisă în Ioan 3,16. Suntem făcuți să credem că o asemenea mentalitate despre misiunea noastră ar fi elitistă, exclusivistă, că ar duce inevitabil la obscurantism, secretomanie și mândrie spirituală. Iar lucrul și mai grav este că împăratul nostru se sprijină pe brațul unor asemenea teologi.

Biruința pe care va trebui să o câștigăm nu va veni însă “nici prin putere (numerică), nici prin tărie (teologică),” ci doar din convingerea că atunci când “vasele” de lut nu vor mai fi o piedică, făclia adevărului prezent încredințat acestui popor va lumina pământul cu slava caracterului lui Dumnezeu. Atunci trâmbițele vor da un sunet lămurit, iar oamenii cinstiți din Babilon vor percepe repede geniul adevărului adventist ascuns în doctrina sanctuarului.

Dumnezeu să-i binecuvinteze și să-i păstreze în alertă maximă pe cei 300 de bravi ai generației noastre, iar lui Ghedeon să-i dea tăria să taie parul Astartei și să dărâme altarul lui Baal din curtea familiei sale internaționale.

Note:

[1] Judecători, capitolele 6 și 7.

[2] Ce este “parul” despre care se vorbește în acest pasaj? Nu este nimic altceva decât obeliscul cu piramidă în vârf, pe care îl puteți vedea în curtea capelei Sf. Petru din Roma sau în capitala americană. În vechime, el era o parte a religiei, reprezenta organul sexual masculin și simboliza fertilitatea, calea vieții pe această planetă. El este venerat și astăzi în multe credințe orientale, iar occidentalii l-au creștinat, punându-i o cruce în vârf. Dar el rămâne totuși “urâciunea” madianiților, ferezitilor, etc. Să nu vă imaginați că influența “parului” lui Astarte a apus odată cu epoca modernă. El ocupă un loc de cinste în teologia Babilonului spiritual, numai că este îmbrăcat cu haine moderne și deghizat la fel de bine ca pe vremea lui Ilie, când a reușit să se dea drept Dumnezeuul lui Israel și a fost îmbrățișat de toată clasa academică de atunci.
